

Először fotoripporterként, 2006-ban jártam a szeged környéki tanyavilágban a Magyar Hírlap megbízásából. Hazudnék, ha azt állítanám, hogy csupa derűben, vidámságban volt részem. Rá kellett jönnöm: csak annak hozhat örömet a tanya, aki minden kényszer híján, önszántából él távol a civilizációtól.

Később Mórahalom vidékén kóboroltam, nagyformátumú fényképező-géppel készítettem okkal-gonddal kiválasztott, hiteles tanyaiakról és környezetükről portrészorozatot. Nagyon erős hatással volt rám az érintetlen, vad természet, legalábbis az illúzió, még inkább az a szikár, melankolikus báj, amely át- meg átjárja ezt a környezetet, amely ragaszkodásra, maradásra készíti az ott élőket.

A tanyaiak olyan mélyen szeretik és becsülik a földet, hogy lemondanak a jobb élet lehetőségéről. Milyen megmagyarázhatatlan, irracionális életforma, éreztem gyakran; Dante sorai, az ókori görög tragédiák jutottak eszembe. Az elhagyott házak, a düledező romok eszményi díszletül szolgálták a fotográfiai időutazáshoz... – *Hernád Géza*

Fent: emuk egy kisgazdaság rétjén, Mórahalom közelében (2010). Lent: elhagyott magángazdaság épülete Röszke mellett (2009). A szemközti oldalon: tanyasi testvérek Budapest határában (2008).

